

РЕШЕНИЕ

№ 4480

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2404** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ДОПК.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на А. Н. А., против Решение № ПИ-33/28.01.2020 г. на директора на Териториалната дирекция на НАП – С., потвърждаващо издаденото от публичен изпълнител при същата дирекция Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г., по изп. дело № 22140004763/2014 г., по описа на същата дирекция.

Жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата, съдържаща твърдения, че: всички вземания, за обезпечаването на които е наложено обезпечението са погасени по давност; не ангажира доказателства, извън тези, представени от ответника; претендира разноски за водене на делото, съгласно списък; представя писмена защита.

Ответникът –директор на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

От доказателствата, приети без оспорване от страните се установява следното.

Изп. дело № 22140004763/2014 г. по описа на ТД на НАП – С. е образувано за събиране на публични задължения (по см. чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК), в общ размер на 15 713 лева (главница и лихви), безспорно установени в тежест на А. Н. А. по основание и размер, предвид издадени изпълнителни листове. За обезпечаване събирането на тези вземания е издадено процесното Постановление за налагане на

обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи по банкова сметка в „Р. банк“ парични суми. След направено от страна на жалбоподателя (длъжник) искане за прекратяване изпълнителното дело, с възражения за изтекла погасителна давност публичният изпълнител е издал Разпореждане, изх. № С200022-137-0000602/27.01.2020 г. (на л. 18 от делото), с което е отказал да погаси по давност задължението по издаден от Софийски окръжен съд Изпълнителен лист, от 04.06.2014 г. С жалбата до Съда и с писмената защита поддържа становище за погасяване по давност на установените с два броя изпълнителни листове (л.л. 47, 48 от делото), с които е осъдена да заплати в полза на Софийски окръжен съд, съответно - 8 000 лева държавна такса по НОХД № 651/2011 г.; 2 002 лева съдебни разноски по същото дело.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 197, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК проверка за законосъобразност, излага следните мотиви по съществуването на спора.

Жалбата е процесуално допустима.

С Решение № ПИ-33/28.01.2020 г. териториалният директор се е произнесъл по жалба, против постановлението за налагане на обезпечителни мерки, като е отхвърлил същата, излагайки и мотиви по отношение възраженията за изтекла погасителна давност. Предмет на оспорване пред Съда, предвид чл. 197, ал. 2, вр. ал. 1 ДОПК е именно това решение.

Съдът дължи произнасяне досежно законосъобразността на Постановление, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г., по изп. дело № 22140004763/2014 г., вкл. относно това, съществува ли изпълнително основание (чл. 197, ал. 3 ДОПК), което означава също, дали вземанията са погасени по давност.

Безспорно е (не се оспорва и от жалбоподателя), че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни, установени с влезли в сила съдебни актове. В такива случай и при наличие на условията по чл. 195, ал.ал. 1-4 и ал. 6 ДОПК публичният изпълнител може да издаде постановление за налагане на обезпечителни мерки, което съдържа реквизитите, определени с чл. 196, ал. 1 ДОПК. Принудителното изпълнение върху такива вземания може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 6 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г.) е регламентирано с нормите от Раздел II

„Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприето последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) има възможност да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: А/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г.); 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; Б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В процесния случай задължението (държавна такса и разноски по НОХД № 651/2011 г., по описа на Софийски окръжен съд) е подлежало на доброволно плащане, считано от 01.01.2015 г., по аргумент от чл. 171, ал. 1 ДОПК. Датата 01 януари, 2015 г. се явява началната, считано от която плащането е станало изискуемо. съответно 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на 31.12.2019 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК. През 2014 г. обаче, след издаването на двата изпълнителни листа, от 04.06.2014 г. е образувано изп. дело № 22140004763/2014 г., с цел принудително събиране на публичното държавно вземане, следователно и на основание чл. 172, ал. 2 ДОПК 5-годишната давност е била прекъсната и е започнала да тече нова давност (арг. ал. 3 на чл. 172 ДОПК). Видно от доказателствата в административната преписка, публичният изпълнител е предприел последващи действия - съобщение от 19.08.2014 г. до длъжника, с покана да изпълни доброволно задължението си. Както вече се каза по – горе, образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител,

понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Поради това, с изпращането на поканата от 19.08.2014 г. отново е била прекъсната 5-годишната давност и е започнала да тече нова. На 12.03.2019 г. е издадено от публичния изпълнител Разпореждане, изх. № С190022-105-0061688/12.03.2019 г., с което, към изпълнителното дело е присъединено и вземане по НП № 88330/30.08.2011 г. – глоба от 110 лева. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г. е издадено преди 31.12.2019 г. - крайната дата, на която би изтекла 5-годишната давност, следователно с издаването му давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК отново е спряла да тече, считано, именно от 03.12.2019 г. Възраженията на жалбоподателя за противното не може да бъдат споделени. Несполучливо е позоваването на мотиви от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, по тълк. дело № 2/2013 г., тъй като това решение касае въпроси, съвсем различни от тези по настоящото дело. В съдебното производство по оспорване на решението на териториалния директор, с което е потвърдено постановлението за налагане на обезпечителни мерки Съдът разполага с възможност (чл. 197, ал. 3 ДОПК) да отмени обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията на чл. 195, ал. 5 ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки. Предвид изложените по – горе мотиви Съдът не намира основание да отмени оспореното решение и потвърденото с него постановление на публичния изпълнител, тъй като, от една страна длъжникът не представя доказателства за обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа на предполагаемото задължение, а от друга – съществува годно изпълнително основание.

Решение № ПИ-33/28.01.2020 г. на директора на ТД на НАП – С. е правилно и законосъобразно. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 197, ал. 3, ал. 4 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на А. Н. А., против Решение № ПИ-33/28.01.2020 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., потвърждаващо издаденото от публичен изпълнител при същата дирекция Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0114099/03.12.2019 г., по изп. дело № 22140004763/2014 г., по описа на същата дирекция.

ОСЪЖДА А. Н. А., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториалната дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

